

Буря

Грінчак Василь Якович

Від спеки задихались люди,
Від спеки тріскалась земля,
Гойдалось марево повсюди,
Чорніли смугами поля.

Здавалося, що все загине,
На лузі спопеліє цвіт,
І лишаться самі вуглини,
І стане чорним білий світ.

Та все за мить якусь рішилось:
Об хмари вдарили мечі,
Загуркотіло, закрутилось,
І стало темно, як вночі.

Земля здригалася від бурі,
Деревагнулись до землі,
Громи, басисті і похмурі,
Гриміли вогненно в імлі.

Навколо пінилось, ламало,
Перевертало і несло
Все, що засохло і зів'яло
І неживим уже було.

Стояли люди і зітхали:
«О боже, що то за біда!»
Вони не знали, що буяла
В тім вирі сила молода.

Коли ж затихло й хмари-тіні
Лиш громом блискали здаля,
То всюди в сонячнім промінні
Цвіла оновлена земля.

Я все те відчував, і слухав,
І думав, сповнений чуття:
Коли в житті бува задуха,
То кличте бурю у життя.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hrinchak_vasyl_yakovych/buria